

குறுந்தொகை அறிமுகம்

உச்சத்தைத் தொடும்

உணர்ச்சி ஓவியங்கள்

தமிழண்ணல்

குறுந்தொகை அறிமுகம்

உச்சத்தைத் தொடும் உணர்ச்சி ஓவியங்கள்

தமிழண்ணல்

தமிழும் பயிற்சிக் களம்

புதிய தமிழியக்கம்

'ஏரகம்', 4/585 (732) சதாசிவ நகர்,

முதன்மைச் சாலை, மதுரை - 625 020.

பேசி : 0452-2533792 செல்-பேசி : 94430-64749

**இந்நூல் கோவை, 'சுற்பகம் பல்கலைக் கழகம்'
அறக்கட்டளை வழங்கிய பொருளுதவியுடன்
வெளியிடப்படுகிறது**

முதற்பதிப்பு : தி.வ.ஆண்டு 2040, சித்திரை (மே 2009)

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

விலை உருவா 10/-

நூல் விவரம்

நூலின் பெயர்	: உச்சத்தைத்தொடும் உணர்ச்சி ஓவியங்கள்
உரையாசிரியர் பெயர்	: தமிழண்ணல்
நூலின் தன்மை	: இலக்கிய - அறிமுகம்
முதற்பதிப்பு	: மே, 2009
தாளின் தன்மை	: வெள்ளைத்தாள்
நூலின் அளவு	: கிரவுன்
அச்ச எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
பக்கங்கள்	: 32
விலை	: உருவா 10/-
அச்சிட்டோர்	: பிரகாஸ் ஆப்செட் அச்சகம்
ஒளி அச்சக் கோர்வை	: ஐ கேட்சர், மதுரை
வெளியீடு	: தமிழ்ப் பயிற்சிக்களம்

SELLING RIGHTS

MEENAKSHI PUTHAKA NILAYAM

Mayura Complex 48, Dhanappa Mudali Street, Madurai-625 001.

Tel: Off: 2345971 Resi: 2560517

Email meenakshiputhakam@hotmail.com

குறுந்தொகை அறிமுகம்

உச்சத்தைத் தொடும் உணர்ச்சி ஓவியங்கள்

காதல் வாழ்வில் நம்பிக்கை, உண்மை, மாறாத அன்புடைமை, தடுமாறாத உள்ளம் என்பன அன்றும் இன்றும் அரிதாகவே உள்ளன. இதனால்தான் சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகள், ஆடவரின் தடுமாற்றத்தைத் தடுக்கும் சடங்குகள், நாடறி நன்மணம், மகளிரின் தற்காப்பு, பெற்றோரின் கட்டுப்பாடு என்பன வழிவழியாகப் பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளன.

மகளிரின் அடிமைக்கு, குலவழி சிதறிவிடாமல் காக்கும் பொருள் முதல் வாதமே அடிப்படை என விவாதிப்பர்.

இன்று எலும்பை உருக்கும் ஆட்கொல்லினோய் பரவுவதைக் கண்ட பிற்பாடு, 'ஓகோ, ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' என்பதுதான் சிறந்ததே என எண்ணத் தலைப்படுகின்றனர்.

விளையாட்டிற்கு ஓர் அரங்கம் அமைத்துக்கொண்டு, அதனுள் மட்டுமே, சில கடும் விதிகளுக்குட்பட்டு விளையாட வேண்டும் என்பது அடிமைப்படுத்துவதாகுமா?

சங்கப் பாடல்களில் உண்மையான அன்பு, குடும்ப விளக்குப் போன்ற மகளிர், மன ஊசலாட்டமுள்ள ஆடவர், அவரால் மகளிர்பட்ட துன்பங்கள், ஆறுதல்கள் எனப் பல நிலைகளும் இருந்துள். இவ் உலக வழக்கை நேரே நாடக வடிவப்படுத்திய அகத்திணைப் பாடல்கள், கூடியவரை,

குறையுடைய சமுதாயம் - மன்பதை மேலும் குறைகள் பெருகிச் சிதைந்துவிடாமல், இயன்றவரை நல்ல திசைநோக்கித் திருப்ப முயன்றுள்ளன.

மருதத் திணைதான் பரத்தையற் பிரிவு பற்றிய உரிப் பொருளுடையது. இதனை 'ஆடல்' என்னாமல், 'ஊடல்' என வைத்து, அதற்கேற்பத் தலைவிக்குத் தலைமைதந்து, அவள் ஊடுவதாகவும் அவன் அவளிடம் ஊடல் தவிர்த்துத் தன்னை ஏற்குமாறு கெஞ்சுவதாகவும் (ஊடல் உணர்த்தல்), அங்ஙனம் அவன் இரந்து நின்றபோதும் அவள் ஊடல் தவிராமல் சீற்றம் கொள்ளவே, அவள் 'உணர்ப்பு வயின் வாரா ஊடற்கண்' வருந்துவதாகவும் இத்தகைய கற்பனைகளையே மிகுதியும் காண்கிறோம்.

‘கொடுமை ஒழுக்கம் கோடல் வேண்டி
அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கி
‘காதல் எங்கையர் காணின்’ நன்று என
மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும் (கற்பியல்)

என வருவது போன்ற படைப்புக்கள், ஆடவனைக் கீழ்மைப் படுத்தி, அவமானமுற வைத்து, திருந்துமாறு செய்யவல்லன.

‘கொடிய பரத்தை ஒழுக்கத்தை மன்னிக்க வேண்டி அவன் அவள் காலில் விழுந்தானாம். அதற்கு அவள் ‘இதை என் தங்கையர் (பரத்தையர்) பார்த்தால் சிரிக்கப் போகிறார்கள்’ என்று கூறித் திருத்த முயன்ற அன்பொடு கூடிய கூற்றுக்களும் மனைவிக்கு உரியன என்பது கருத்து.

இன்றும் நல்ல குடும்பங்களில் மனைவிக் கேதலைமையும் உரிமையும் இருப்பதைக் காணலாம். எலித் தொந்தரவு கருதி, வீட்டிற்கு நெருப்பு வைத்துவிடக் கூடாது. ‘பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசும் திருநாட்டு மண்ணடிமை தீராது’ என்பது உண்மையே. அதற்காக நாம் அமெரிக்க, ஐரோப்பியப் பாலுணர்வுச் சிதைவுச் சீரழிவுகளுக்குப் போய்விடக் கூடாது.

நோம்என் நெஞ்சே! நோம்என் நெஞ்சே!
 இமைதீய்ப்பு அன்ன கண்ணீர் தாங்கி
 அமைதற்கு அமைந்தநம் காதலர்
 அமைவில ராகுதல் நோம்என் நெஞ்சே! (4)

வருந்திச் சொல்லிச் சொல்லி அழுவதுபோல், பாட்டும்
 நொந்து உருகுவதுபோல் உளது. மூன்றுமுறை 'நோகும்' என்பது,
 உணர்வுக்கு ஏற்ற பாட்டுவடிவமாகிறது. துன்பக் கண்ணீர் சுடும்.
 அது இமையைத் 'தீய்ப்பது' போலுளதாம். அமைதல் -
 அளவளாவிக் கலந்து பழகுதல்.

'நோம்என் நெஞ்சே! நோம்என் நெஞ்சே!
 புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்
 கட்டுஇன் புதுமலர் முட்பயந் தாஅங்கு
 இனிய செய்தநங் காதலர்
 இன்னா செய்தல் நோமென் நெஞ்சே (202)

குறிஞ்சிப் பூப் போன்ற உயர்ந்த காதலைப் பற்றிய
 பாடல்கள் உள்ள அதே குறுந்தொகையில்தான், இவ்வாறான
 'நெருஞ்சிப்' பூப் போன்ற, நிலையற்ற காதல்பற்றிய பாடல்களும்
 உள. நெருஞ்சிப் பூ குப்பென்று படர்ந்து பூத்து இனிதாகக்
 காட்சிதரும்; அதே பூ முற்றியபின் முள்ளாகும். முன்பு அன்புடன்
 பழகிய காதலன் இப்போது 'முள்ளாக' மாறியதை மிகச்
 சுருக்கமாக இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. தூரத்தே சேய்மையில்
 கண்ணுக்கு அழகாக இருக்கும்; அருகில் போனால் முள் குத்தும்.
 இத்தகைய காமம் இழிதகவுடையது.

மனைவியின் உரிமை

ஒரு பரத்தைதாங்கள் எவ்வளவுதான் மயக்க முயன்றாலும்
 தலைவன் தன் வீட்டிற்குப் போனால், ஆமைபோல் அடங்கி
 விடுகின்றான்; தன் மனைவி ஆட்டியபடி எல்லாம் ஆடுகின்றான்
 என்று கூறுகிறாள்.

கழனி மாத்து விளைந்துகு தீம்பழம்

பழன வாளை சுதூஉம் ஊரன்

எம்இல் பெருமொழி கூறி, தம்இல்

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல

மேவன செய்யும்தன் புதல்வன் தாய்க்கே

(8)

“வயலோரத்திலுள்ள மாமரத்து முற்றிய இனிய மாங்கனி, பக்கத்தில் உள்ள நீர்நிலையில் விழ, அதிலிருந்த வாளைமீன் அதை எளிதிற் கவ்வி உண்டது. அத்தகைய மருதநிலத்தலைவன் பரத்தையராகிய எம் வீட்டிலிருக்கும்போது, மிகப் பெரிதாகத் தன்னைப் பற்றி ஓங்கிப் பேசுவான். தன் வீட்டிற்குப் போய்விட்டாலோ, தன் மகனின் தாயாகிய தன் மனைவியிடம், கண்ணாடியில் தெரியும் நிழலுருவம், எதிரே நிற்பவர் கையைக் காலைத் தூக்கத் தூக்கத் தானும் அதுபோல் செய்வது போன்ற நிலையை அடைகின்றான். தன் மனைவி விருப்பப்படி எல்லாம் ஆடுகின்றான்.” (கழனி - வயல். மா - மாமரம். உகு - தானே கனிந்து விழுதல் பழனம் - நீர்நிலை. பெருமொழி - தன்னைப் பற்றிப் பெரிதாகப் பேசுதல். மேவன - விரும்புவன.)

மனைவி என்று கூறாது, ‘புதல்வன் தாய்’ என்றது, குழந்தை பெற்றுக் குடியைக் காக்கும் மனைவியின் உரிமையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

மாங்கனி தானே விழுந்ததை வாளைமீன் கவ்வி உண்டது, வாளைமீன் குற்றமன்று. அதுபோலத்தலைவன் தானே எங்களிடம் வந்தானேயன்றி, தாங்கள் குற்றம் செய்யவில்லை என்றும் பரத்தை ஓர் உட்பொருள் வைத்துக் கூறுகிறாள். இது உள்ளுறை உவமை சார்ந்தது.

காதலில் ஏமாற்றம்

காதலித்தான்; கூடி மகிழ்ந்தனர். விரைவில் வந்து மணப்பதாகக் கூறிப் போனான். கூறியபடி அவன் வாராதது மட்டுமன்றி, பெரிய சொல்லும் துணிந்தான் போலும்.

யாரும் இல்லை தானே கள்வன்
தான்அது பொய்ப்பின் யான்எவன் செய்கோ?
தினைத்தாள் அன்ன சிறுபசங் கால
ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகும் உண்டுதான் மணந்த ஞான்றே (25)

“நாங்கள் காதலித்துக் கூடியபொழுது, ஒருவரும் இல்லை. ஓடுகிற நீரில் ஆரல்மீன் வருகிறதா என்று கூர்ந்து அதையே பார்க்கும், கரிய தினையின் அடிபோன்ற கால்களையுடைய நாரை மட்டும் அங்கே நின்றது. நாங்கள் மறைவாகக் கூடிய, ‘அதனை’ இல்லை என்று அவனே பொய் கூறினால், யான் என்ன செய்வேன்? (அது - களவு ஒழுக்கம். நெஞ்சறி சுட்டு என்பர். தினையின் அடிப்பாகம் போன்ற கரிய கால்களையுடையது நாரை.) குருகும் மீன் நினைவாக இருந்ததால், வேறு சான்றே இல்லை என்பது கருத்து.

வெள்ளிவீதியார் வாழ்வில் அவலம்

பெண்ணாகப் பிறந்தவள் கன்னிகழிய வேண்டும்; திருமண வாழ்வு பெறவேண்டும். இன்றேல் அதனை பெருங் குறையாகக் கருதியது தமிழர் சமுதாயம்.

திருமணம் செய்துகொள்ளாது, தனித்தனியே காதலர்களாக வாழ்ந்தால் போதாதா என்ற பேச்சுக்கே இங்கு இடமில்லை.

அற்றார்க்கு ஒன்று ஆற்றாதான் செல்வம் மிகநலம்
பெற்றாள் தமிழன்மூத் தற்று (1007)

என்பார் திருவள்ளுவர். செல்வம் அஃதிலாது வருந்துவார்க்கு உதவப்படாமல், வெறுமனே இருந்து கழிவதால் பயன் என்ன? மிக்க அழகுடையாள் ஒருத்தி, தனியளாய் இருந்து, அவள் அழகு துய்க்கப்படாமல் வயதாகி முதிர்ச்சி அடைவது போன்றதென அவர் கூறும் உவமை இக் கருத்தை உள்ளடக்கியதேயாம்.

வெள்ளிவீதியார் வாழ்வில் பிரிந்த தலைவன் திரும்பாமலே போனதால், 'மிகநலம் பெற்றவன், தமிழளாய், மூத்தற்று' என்ற அவலநிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாஅது
நல்ஆன் தீம்பால் நிலத்துக் காஅங்கு
எனக்கும் ஆகாது என்னுக்கும் உதவாது
பசலை உணீஇயர் வேண்டும்
திதலை அல்குல்என் மாமைக் கவினே (27)

நல்ல ஆவின்பால் ஒன்று கன்றுக்காவது பயன்பட வேண்டும். அல்லது கலத்தில், பால்கறக்கப்பட்டு மக்களுக்காவது பயன்பட வேண்டும். இரண்டும் இலாது அதனை மண் தரையில் கொட்டிக் கவிழ்த்துப் பயன் என்ன?

“என் தேமல் படர்ந்த அல்குலின் அழகு, மாநிற எழிலுடையது. அதனை எனக்கும் பயன்படாது, என் தலைவனுக்கும் உதவாது, பசலைநோய் உண்ண எண்ணுகின்றது?”

(மாமைக் கவின் - மாநிற மேனி அழகு. பசலை - நிறம் மாறி மெலியும் பிரிவுத் துயர். திதலை - தேமல். கூடிமகிழ வேண்டிய இளமையும் அழகும் வீணே கழிகின்றன.)

அகநானூற்றில் ஔவையார், “வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றும், செலவு அயர்ந்திசினால் யானே” (147) என்று குறிப்பிடுவதால், வெள்ளி வீதியாரின் தனிவாழ்வில், இவ் அவலம் நேர்ந்துள்ளது என அறிகின்றோம். ஔவையார் வாழ்விலும் இக் காதல் தோல்வி அவலம் ஏற்பட்டுள்ளது என உய்த்துணர முடிகிறது. இப் பாடல்களுக்குள் தனி ஒருவர் பெயர் வராததால் இவை அகப்பாடலில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. அகத்திணைப் பாடல்களின் தனித்தன்மைகளுள் ஒன்று, அக் காதற் பாடல்கள் யாரைப் பற்றியன என அறியுமாறு இயற்பெயரோ அல்லது அதற்கான அடையாளமோ இடம்பெறாது என்பதேயாம். அவை “லக மாந்தரினப் பொதுவாக அன்றே கருதப்பட்டமை

வியப்பளிப்பதாகும். நாட்டாரின் நாடோடிப் பாடல்களில் பெயர் இடம்பெறாதென்றும் அதனிலிருந்து வந்த அகத்திணைப் பாடல்களிலும் இயற்பெயர் சுட்டாமை இயல்பாய் அமைந்தது என்றும் கூறுவார் அறிஞர் மு.வ.

மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும்
சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்

புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே
(அகத்திணையியல்)

மக்கள் நுதலிய - பொதுவாக மாந்தரின் மக்கள் அனைவரையும் கருதியது; மக்களைப் பற்றியது. சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்-ஒருவரைக் குறிக்கும் இயற்பெயர் அல்லது அடையாளம். புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது - என்பதால், அப்படிப் பெயர் குறிப்பிட்டு வந்தால் அது புறத் திணையில் சேர்க்கப்படும் என்ற கருத்தையும் உள்ளடக்கியது. நக்கண்ணையார் காதற் பாடல்களும் பேகன் கண்ணகி குடும்பச் சிக்குந் பாடல்களும் புறநானூற்றில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மேலே கண்ட வெள்ளி வீதியார் பாடலில் உள்ளது அவரது வாழ்க்கை அவலமே என்பது, அகநானூற்றிலுள்ள ஔவையார் பாடலில் அறியப் படினும், இப்பாடலில், அவர் பெயர் சுட்டிக் கூறப்படாததால் இது அகத்திணைப் பாடலாயிற்று.

ஔவையார் வாழ்வில் அவலம்

அகப் பாடல்களில் ஔவையார், வெள்ளிவீதியார், ஆதிமந்தியார் பாடல்களில், அவரவர் சொந்த வாழ்வின் எதிரொலிகள் இடம்பெற்றுள்ளன என உய்த்துணர முடிகிறது. இவைபோலவே பிற அகம் பற்றிய பல பாடல்களில், அவரவர் சொந்த அனுபவங்களே, பொதுமை நோக்கிப் பாடப் பெற்றுள்ளனவோ அல்லது அண்டை அயலார் வாழ்வில் கண்டவற்றையே பாடினரோ என ஐயப்பட இடமுள்ளது.

வரைவிடை வைத்து, விரைவில் வந்து மணம் முடிப்பதாகச் சொன்னவன் அவ்வாறு வரவில்லை. கன்னிப் பெண் காம நோயால் வாடி, அதன் உச்சத்திற்கே போகின்றாள். நள்ளிரவில் உறக்கமின்றி அலமருகின்றாள். பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் தோழியோ, எக்கவலையுமின்றி ஆழ்ந்து உறங்குகின்றாள். ஊரே உறங்கும் வேளையில், தான் மட்டும் தவிப்பதால், மனம் உணர்ச்சி அலைகளில் மோதி உடைகிறது.

முட்டுவேன்கொல்? தாக்கு வேன்கொல்?

ஓரேன் யானும்ஓர் பெற்றி மேலிட்டு

'ஆஅ! ஒல்! எனக் கூவுவேன் கொல்?

அலமரல் அசைவளி அலைப்பஎன்

உயவுநோய் அறியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே (28)

உயவுநோய் - உளைச்சல்தரும் காமஉணர்வு. ஊர் என்பது தோழி உள்ளிட்ட ஊராரைக் குறிப்பது. கவலையின்றித் தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாது உறங்கும் ஊர்மேல் சீற்றம் பொங்குகிறது. ஓர் பெற்றி மேலிட்டு - ஒரு தன்மையைமீறி, அவலம் மிகுந்து, வெறிசொண்டு எனலாம். அலமரல் அசைவளி அலைப்ப - கழன்றடித்து அசையும் வாடைக்காற்று அவள் மேனியில் மோதி உள்ளக் கிளர்ச்சியை மிகுவிக்கிறது. துஞ்சுதல் - ஆழ்ந்து உறங்குதல். முட்டுவேனா? தாக்குவேனா? ஆ, ஒல் எனக் கூவி அழுவேனா?

இதுவும் நேரிசையாசிரியம்தான். ஆனால் உணர்ச்சிக்கேற்ற வடிவங்கொள்கிறது. அவல மெய்ப்பாடு பாடலிலேயே உளது. பொருள் பாராமல், பாட்டைப் படித்த அளவிலேயே அழகை மெய்ப்பாடு பிறக்கிறது.

உய்த்துணர்வின்றித் தலைவரு பொருளான்

மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பாடாகும்

என்ற தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் நூற்பாவையும், 'சொல் கேட்டார்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல்' என்ற பேராசிரியர் கூற்றையும் இப்பாடலில் ஒப்பிட்டுக்கொள்.

ஆர்வத் துடிப்பைப் மாட்டுநடையில் காட்டுதல்

தேர்வெழுதிய மாணவன் தன் வெற்றியையும் மதிப்பெண்ணையும் அறியத் துடிப்பது இயல்பே. அவன் நண்பன் 'நீ வெற்றிபெற்றுவிட்டாய்!' தேர்ச்சியாகி விட்டாய்' என்றால், உடனே அவன், 'எங்கு பார்த்தாய்? இணைய தளத்திலா? நாளிதழிலா?' என்று ஆர்வத் துடிப்புடன் வினவுவான்.

காணாமல் போன தன் மகனை சில ஆண்டுகள் கழித்து, 'எங்கோ மும்பையில் கண்டதாக', ஒருவர் சொன்னால் அதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள அத்தாய் எவ்வளவு துடிதுடிப்பாள்? என்ன என்ன கேள்வி கேட்பாள்?

பழங்காலத்தில் வேற்று ஊருக்குப் பிரிந்துபோன தன் தலைவனை எதிர்பார்த்திருந்தாள் ஒரு தலைவி. அவன் திரும்பி வந்து கொண்டிருப்பதாக, வருவதாக யாராவது சொல்வார்கள் அல்லது பாணன் வந்து சொல்வான். அவ்வாறே ஒரு தேர் வரும். அது அடுத்தலீட்டுத் தேராக இருக்கும், அல்லது அடுத்த தெரு நோக்கிப் போகும். இப்படிப் பலமுறை ஏமாந்தவள் அத்தலைவி.

ஒருநாள் உறுதியாகப் பாணன் சொன்னான். அதை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. "நீயே நேரில் பார்த்தாயா, யாராவது சொல்லக் கேட்டாயா? இரண்டிலொன்றைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன்?

என் தலைவனே வருவதாக யார் சொன்னார்கள்? அது மட்டும் உண்மையானால், அதைச் சொன்னவர்கள், யானைகள் விளையாடும் சோணையாற்றங்கரையிலுள்ள பாடலிபுத்திரத்தையே பரிசிலாகப் பெறுவார்களாக!"

- இவ்வாறு ஆர்வத்துடன் வாழ்த்திப் பேசுகிறாள். இரு மனநிலைகளின் படப்பிடிப்புகள் இതിலுள.

நீகண்டனையோ? கண்டார்க் கேட்டனையோ?
 ஒன்று தெளிய நசையினம் மொழிமோ?
 வெண்கோட்டியானை சோணை படியும்
 பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்!
 யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர்-வரவே? (75)

(நசையினம் - விரும்புகிறேன். சோணையாறு கங்கையில் கலந்த ஒரு கிளையாறு. கங்கையின் வடக்கே ஒன்றிரண்டு கல் தொலைவில் இருந்த அதன் கரைமேல் - அதாவது சோணையாறு கங்கையிற் கலக்குமிடத்தில் பாடலிபுத்திரப் பெருநகரம் சிறந்து விளங்கியது. அது செல்வச் செழிப்பு மிக்கது என்று இந்திய வரலாறு கூறுகிறது. அக்காலத்தில் காவிரி கடலொடு கலக்குமிடத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினம் விளங்கியது போன்றது இது. அந்நகரம் மோரியர், நந்தர் ஆகிய இரண்டு அரச பரம்பரையினர் காலத்திலும் உலகப்புசுழம்பெற்று விளங்கியதாயினும் கி.மு.5ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நந்தர் காலத்துப் பாடலி புத்திரமே இங்கு குறிக்கப்பட்ட தென்பது, அகநானூறு 265ஆம் பாடலால் அறியப்படுகிறது.

‘பொய்யாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும் வாரேன் வாழிய நெஞ்சே!’ எனப் பட்டினப் பாலையில் வருவது போல், பொன்மலி பாடலிபுத்திரத்தையே பரிசிலாகப் பெறுக என வாழ்த்துவது, உணர்ச்சியின் உச்சநிலை!

யார்வாய்க் கேட்டனை, ஒன்று தெளிவாகத் தெரிய வேண்டும் என்பதும், ஓர் ஆர்வத் துடிப்பாம் மனநிலையின் படப்பிடிப்பே!

இதுவும் நேரிசையாசிரியமே யாயினும் சங்கப்பாடல்கள் பொருளுக்கும் உணர்வுக்குமே முதன்மை கொடுத்து, நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் என்பதையும் இப் பாடலால் அறியலாம்! சங்கப் பாடல்களின் காலத்தை உறுதிப்படுத்த, இந்திய வரலாறும் அகழ்வாராய்ச்சியும் இப்பாடல்களின் கருத்தும் ஒத்துப் போவது

ஒருபெரும் சான்றாகும். இதனையும் ஐயப்படுவார் உளரேல், 'அவர்தம் பிறப்பின்கண் ஐயப்படும்', அவ்வளவே!

திக்குத் தெரியாத காட்டில் -

தேடி அலைந்தேனே

நாம் ஒரு புத்தகத்தை வைத்த இடத்தை மறந்துவிட்டு, மணிக்கணக்காகத் தேடுவோம்; மற்ற புத்தகமெல்லாம் கண்ணிற் படும்; முன்பு தேடி காணாது அலுத்துப்போன அந்தப் புத்தகம் கூட எதிர்பாராது கண்டுபிடிக்கப்படும்; ஆனால் அப்பொழுது தேடிய அதுமட்டும் கண்ணுக்கு அகப்படாது.

நாம் ஒருவரைத் தேடிப்போவோம்; அவரைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் இதிரே வருவார்கள். நாம் தேடுகிறவர் மட்டும் வரமாட்டார்.

நாம் ஏழாம் எண் பேருந்துக்குக் காத்து நிற்போம். பதினேழு வரும்; முப்பத்தேழு வரும்; எழுபத்தேழும் வரும். ஆனால் பாழாய்ப் போன அந்த வெறும் ஏழுமட்டும் வராது.

இது ஒரு மனநிலை.

தன் மகளும் அவள் காதலனும் உடன்போக்கில் போய்விட, செவிலித்தாய் அவர்களைத் தேடிப்போகிறாள். இதிரே, அந்தப் பாலை வழியில், சோடி சோடியாக எத்தனையோ காதலர்கள் வருகிறார்கள். ஆனால் இவளுடைய மக்களை மட்டும் காணவில்லை. சேய்மையில் தன் மக்கள்போல் தெரிகிறது; அருகில் வரும்வரை உற்றுப்பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துப் போனாள். எல்லோரும் மற்றவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். நடந்துநடந்து கால்களும் தடுமாறுகின்றன; அடி சீராக இல்லாமல் நடை தள்ளாடுகிறது. பார்த்துப்பார்த்துப் பார்த்த கண் பூத்துப் போயிற்று. வானத்திலுள்ள விண்மீன்களை விட மிகப் பலராக, வேறு மாந்தர்களே - காதற்சோடிகளே இதிரே வருகிறார்கள். இச் செவிலித்தாய் தேடிப்போன காதல் இணையரை மட்டும்

காணவில்லை. வெள்ளி வீதியார் படம் பிடித்த ஒரு மனநிலை, தள்ளாடும் தாயின் மெய்ப்பாட்டில் வெளியிடப் படுகிறது.

காலே பரிதப் பினவே; கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாள்இழந்தனவே!
அகலிரு விசும்பின் மீனிணும்
பலரே மன்றஇவ் வுலகத்துப் பிறரே! (44)

(பரி - நடக்கும்போது அடிக்கு அடி இடைவெளி விடும் ஓர் ஒழுங்கு. வாள் - ஒளி. மீன் - நட்சத்திரக் கூட்டம்.) இது ஓர் உளவியற் பாட்டு. செவிலித்தாய் உடன்போன தன் மகளையும் அவள் காதலனையும் தேடிப் போய் அழைத்துவந்து திருமணம் செய்விக்கவே இப்படி நடக்கிறாள். அதில் அவள் படும் அவலக் காட்சியை, இந்நான்கு அடிப்பாடலில் சித்திரமாகப் பார்க்கிறோம். 'முளிதயிர் பிசைந்த' எனத் தொடங்கும் பாடல், 'யாயும் ஞாயும்' எனத் தொடங்கும் பாடல்கள் போல, ஒவியர்களைக் கொண்டு சித்திரமாக வரைந்து, பாடலையும் சேர்த்து அச்சிட்டு, முடிந்தால் ஆங்கிலம் முதலான மொழிகளிலும் ஆக்கம்செய்து அச்சிட்டு, வீடு, பள்ளி, நூலகம், மண்டபம் எனப்பொது இடந்தோறும் ஒட்டிகளாக ஒட்டிவைக்க வேண்டிய பாடல்களில் இதுவும் ஒன்று.

ஊர்க் குருவியிடத்திலும் பாடம் படிக்கலாம்

மனிதன்தான் மிகப் பெரியவன்; பகுத்தறிவுடையவன் என்று நினைத்துக் கருவம் கொள்ள வேண்டாம்.

ஒரு பெட்டைக் கோழி; தொந்தரவு என்று தெருவில் விரட்டி, வெளிக் கதவைச் சார்த்தி ஆயிற்று, அது அடையும் இடமோ, வீட்டினுள், ஒரு திண்ணையின் அடியில் மூலையிலுள்ள கூடை. அது என்ன செய்தது தெரியுமா? முட்டையிடும் நேரம் வந்ததால், பத்தடி உயரமுள்ள வெளிச்சுவரில் ஏறி, முகடுவழியாக நடந்து, தன் கூடையிருக்கும் வளவுவரை வந்து, பத்தடி உயரத்திலிருந்து, அப்படியே பறந்தபடி குதித்ததே பார்க்கலாம்;

விரைந்து கூடைக்குள் போய் அடைந்து கொண்டது. வெளியே துரத்தப்பட்ட இக் கோழிக்குத் தான் அடையுமிடம் எவ்வாறு தெரிந்தது? சிந்தித்ததா? மனம் உண்டா? இயல்புணர்ச்சியா?

‘ஆறு அறிவதுவே அஹற்றொடு மனனே’ என்ற தொல்காப்பியர், மிக விழிப்பாக,

மக்கள் தாமே ஆறு அறிவு உயிரே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே (மரபியல்)

என்றார், இதனால் ஐம்பொறிகளின் வழி ஐந்தறிவுடைய பறவை, விலங்கினங்களுக்கும் மனம் என ஒன்றுண்டென்பாரும் இல்லையென்பாரும் உளர் என உரையாசிரியர்கள் மேலே சிந்திக்கத் தூண்டிச் சென்றனர்.

ஆம்பற் பூவின் சாம்பல் அன்ன
கும்பிய சிறகர் மனையுறை குரீஇ
முன்றில் உணங்கல் மாந்தி, மன்றத்து
எருவின்நுண் தாது குடைவன ஆடி,
இல்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு வதியும்
புன்கண் மாலையும் புலம்பும்
இன்றுகொல் தோழி அவர் சென்ற நாட்டே (46)

பிரிந்த தலைவன் விரைவில் திரும்புவான் என்ற நம்பிக்கையில் தலைவி தோழியிடம் பேசுவது இது. தலைவன் சென்றிருக்கும் நாட்டிலும் மாலைப்பொழுதும் தனிமைத் துன்பமும் இல்லாமலா போகும்? அங்கும் சிட்டுக் குருவிகள் இருக்கும் தானே? எப்படிப்பட்ட குருவிகள்?

ஆம்பலின் வாடிய பூப்போன்ற குவிந்த சிறகுடன், வீட்டினுள் வசிக்கும் ஊர்க்குருவி - சிட்டுக் குருவி இது. வீட்டுமுற்றத்தில் காய வைத்திருக்கும் தானியங்களைத் தின்று, ஆக்களைக் கட்டியுள்ள மன்றத்தில், எருவின் நுண்ணிய பொட்டிகளைத் துழாவிக் குடைந்து விளையாடும். பிறகு மாலைப்பொழுது வந்ததும், வீட்டின் இறப்பிலே கட்டியிருக்கும் தன் கூட்டகிய

பள்ளியிலே புகுந்து, தன் குஞ்சுகளோடு உறங்கும். குருவிகளின் வாழ்க்கை இது.

இத்தகைய குருவிகளைப் பார்த்தாவது, மாலைநேரம் வந்துவிட்டதே, இன்னமும் தாமதிக்காமல் திரும்ப வேண்டுமே என்ற எண்ணம் வராமலா போகும்? (அவர் வந்து விடுவார்).

(சாம்பல் - வாடி உலர்ந்து உதிர்ந்த பூ, உணங்கல் - காய வைத்திருக்கும் தானியங்கள். இல்லிறை - வீட்டின் தாழ்வான இறப்பு. பள்ளி-கூடு, அதுவே தங்குமிடமும் இரவில் பள்ளி கொள்ளும் இடமும் ஆம்.)

ஊர்க்குருவியின் காட்சி தலைவனைத் திரும்புமாறு தூண்டக்கூடும் என்பது இறைச்சி.

யாரிலும் இனியன் பேர்அன் பினனே
உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்
குல்முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழைஇயர்
தேம்பொதிச் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
நாறா வெண்பூக் கொழுதும்
யாணர் ஊரன் பாணன் வாயே (85)

புறத்தொழுக்கமுள்ள மருதநிலத் தலைவன், பாணனைத் தூதனுப்பித் தோழிமூலம் தன்னை ஏற்குமாறு வேண்டினான். தோழி பாணனிடம், 'உன் தலைவன் உன்னுடைய வராய்ப் பேச்சில்தான் 'யாரிலும் இனியன், பேரன்புடையவன்'; மற்றபடி உண்மையில் அவன் அவ்வாறு இல்லை என்று கூறிவாயில் மறுத்தான்.

பாணர்கள் வாயிலேதான் அவன் நல்லவன் என்று பொதுவாகச் சொல்லி வாயில் மறுப்பவன், அத்தலைவனது ஊரிலுள்ள குருவிபற்றிக் கூறி மறுப்பதிலேதான் அவன் திறமை வெளிப்படுகிறது.

ஊர்க் குருவியின் துள்ளி நடக்கும் சேவல்குருவி தன் கருப்பம் முதிர்ந்த பேடை, முட்டை யிட் டுக் குஞ்சு பொரிக்கக்

கூடுகட்டுவதற்காக இன்சவை பொருந்திய இனிய தண்டினை யுடைய கரும்பினது மணமில்லாத வெண்பூக்களை அலகாற் கோதி, எடுக்கும். அத்தகைய ஊரனை ஏற்பதற்கில்லை’.

இவ்வாறு மறுக்கின்றாள். ஊர்க்குருவியின் குடும்ப அன்பு கூட, ஊரனிடம் இல்லையே என்பது குறிப்பு. இதில் வாயில் மறுப்பதற்கான காரணமும் உளது. ‘அன்புறு தகுந இறைச்சியிற் கூட்டலும்’ என்பது தொல்காப்பியம். இது இறைச்சிப் பாற்படும், குறிப்புப் பொருளுடையது. (யாணர் - புதுவருவாயையுடையது மருதநிலம்)

துள்ளுநடைச் சேவல் - வீட்டின் முற்றத்தில் அவை நடப்பதைப் படமாக்குகிறது இது. சிலர் வாயால் பெரிதுபடப் பேசுவர். உண்மையில் அப்படி நடக்கமாட்டார்கள். உள்ளுர்க் குரீஇ, துள்ளுநடைச் சேவல், சூல்முதிர்பேடை, தீங்கழைக் கரும்பு, நாறா வெண்பூ எனத் தொடர்களை அடுக்கிப் பாடலைக் கட்டமைப்பது, செறிவுடைமைக்கு அடிப்படையாகும்.

குரங்குகளிடத்திலும்

குடும்ப உறவுண்டு

தலைவன்தன் காதலியைக் காண இரவுநேரத்தில் அடிக்கடி வருகின்றான். இரவிலே வரும் மலைச்சாரல் காட்டுவழி பல ஆபத்துக்களையுடையது. எனவே அதைத் தடுக்க நினைக்கிறான் தோழி.

கருங்கட் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதல் சேர்த்தி,
ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும்
சாரல் நாட! நடுநாள்
வாரல் வாழியோ, வருந்துதும் யாமே

(69)

“மலைச்சாரல் நாடனே! கரிய கண்களையுடைய, தாவதலில் வல்ல ஆண்குரங்கு, இறந்துபாடுற்றதாக, கைம்மையைத்

தாங்கமாட்டாத பாசம் மிக்க பெண்குரங்கு, தனது தாவுதல் முதலானவற்றை இன்னமும் கல்லாத சிறுகுட்டியை, தன் சுற்றமிருக்கும் இடத்திலே விட்டுவிட்டு, ஒங்கிய மலை அடுக்கத்தின் மேலே ஏறி, கீழே பாய்ந்து தன் உயிரை விடும். அத்தகைய மலை நாடனே! இனி இவளைப் பார்க்க நள்ளிரவில் வராதே; வரின் உனக்கு என்ன நேருமோ என நாங்கள் வருந்த நேரும். (உனக்கு எதுவும் நேர்ந்தால் தலைவி உயிர் வாழாள் என்பது குறிப்பு.)

(தாக்கலை - தாவும் ஆண்குரங்கு. பெரும்பிறிதாதல் - சாதல். இது ஒரு மரபுத்தொடர். காமர்-பாசம். பறழ்-குட்டி. கிளைமுதல் - சுற்றம் இருக்குமிடம், சுற்றத்திடமுமாம். செகுக்கும் - தன்னை மாய்த்துக் கொள்ளும். நடுநாள் - நள்ளிரவு.) இதுவும் இறைச்சியாகும். கருங்கட் தாக்கலை, காமர் மந்தி, கல்லா வன்பறழ், ஒங்குவரை அடுக்கம்-பொருள் செறிந்த அடைமொழிகள்.

புதிதாகப் பிடிபட்ட யானை

பாங்கன் தலைவனிடம், 'ஏன் இப்படி ஒருமாதிரியாக இருக்கிறாய்' என்றான். 'ஒன்றுமில்லை. ஒருத்தியைப் பார்த்தேன்; அதிலிருந்து ஒன்றும் ஓடவில்லை' என்றான். பாங்கன் சிரித்தான். 'ஒரு சிறுமிக்காகவா இப்படி ஆவது' என்றான். தலைவன் அவள் அழகை வியந்து, தான் புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்ட யானைபோல் ஆனதை விளக்குகின்றான். தலைவன் இவ்வாறு பாங்கற்குச் சொன்னது இது.

எலுவ! சிறாஅர்ஏழுறு நண்ப!

புலவர் தோழ! கேளாய் அத்தை!

மாக்கடல் நடுவண் எண்ணாள் பக்கத்துப்

பசுவெண் திங்கள் தோன்றி யாங்குக்

கதாப்பு அயல் விளங்கும் சிறுநுதல்

புதுக்கோள் யானையின் பிணித்தற்றால் எம்மே (129)

தோழ! இளையோர்க்கு ஆதரவான நண்பனே! புலவர்க்கு உற்ற தோழனே! நான் சொல்வதைச் சற்றே கேள் பாராமா!

கரிய கடல் நடுவே வளர்பிறைப் பக்கத்துஎட்டாம் நாள் பிறைமதி தோன்றுவதுபோல, அடர்ந்த கூந்தல் நடுவே தோன்றி விளங்கும் சிறிய நெற்றியையுடையாளின் அழகு, புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்ட யானைபோல என் உள்ளத்தைப் பிணித்தது. என் செய்வேன்!

(அத்தை - முன்னிலை அசை. பெண்ணின் நெற்றி எட்டாம் நாள் வளர்பிறைபோல் இருப்பது அழகாம். கதுப்பு - அடர்ந்த கூந்தல். புதுக்கோள் யானை - புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்ட யானை மருளும், துடிக்கும் அல்லவா? தலைவன் உள்ளமும் அவ்வாறானது.)

எண் நாள் பக்கம் - பக்கம் என்பதை இன்று பட்சம் என்று சமஸ்கிருதமாக்கினர். 'உவா பதினான்கு' என்பது நிகண்டு. வளர்பிறை வெள்ளுவா; தேய்பிறை காருவா. நிறைமதி (பெண்ணமி), மறைமதி (அமாவாசை) இரண்டும் 'உவா' எனப்படும். அதை முன்பு விடுமுறைக் காலமாக்கி, 'பள்ளிக்கு இன்று உவா' என்றனர். அண்மைக் காலம்வரை இன்று பள்ளிக்கு 'வாவு' எனத் திரித்து வழங்கினர். தமிழரின் வானநூற்புலமை வடமொழிமயமாக்கப் பட்டது; கணியமும் சோதிடமாய்ப் பறிபோனது. தமிழ்ச் சொற்கள், மூலநூல்கள் அழிக்கப்பட்டு ஒழிந்தன.

**ஒருவர் பொய் சொல்ல,
ஊரின்மேல் பழி**

தலைவன் பாணனைத் தூதனுப்பினான். பாணனோ பொய் பேசுவதில் வல்லவன். இதனால் தோழி பாணனைத் தொடர்ந்து வந்த தலைவனிடம் அவர்களை நகையாடிச் கிண்டல் பேசுகிறாள்.

குருகுகொளக் குளித்த கெண்டை அயலது
உருகெழு தாமரை வான்முகை வெருஉம்
சுழனியம் படப்பைக் காஞ்சி ஊர!
ஒருநின் பாணன் பொய்ய னாக

உள்ள பாணர் எல்லாம்

கள்வர் போல்வர் நீஅகன்றிசி னோர்க்கே

(127)

கொக்கு கொத்தும்போது, அதனின்றும் தப்பித்து, கெண்டைமீன் நீருள் மூழ்கியது. பின்பு மேலே வந்தபோது அழகிய தாமரையின் வெண்ணிற மொட்டுத் தெரிந்தது. அது அக்கொக்கைப் போலவே தோன்றியதால் கெண்டைமீன் அஞ்சியது. இத்தகைய வயல்கள் சூழ்ந்த, தோட்டத்தில் காஞ்சிமரங்கள் நிற்கும் ஊரனே! உன்னுடைய ஒரு பாணன் பொய் பேசுவோனாகவே, உன்னைப் பிரிந்து வருந்தி இருப்போர்க்கு, இவ்வழிலுள்ள பாணர் எல்லாமே பொய்யர்போல் தோற்றுகின்றனர்! (உரு கெழு - நிறம் அழகிய. வான்முகை - வெண்ணிறத் தாமரை மொட்டு. கழனி - வயல். படப்பை - தோட்டம். அகன்றிசினோர் - பிரிந்திருப்போர்.)

இவ்வாறு படர்க்கையால் கூறினும் தலைவி தன்னை நினைத்தே அவ்வாறு கூறுகிறாள். கொக்குக்குத் தப்பிய மீன் அதைப் போன்ற தாமரைமொட்டைக் கண்டு அஞ்சுகிறது. ஒரு பாணன் பொய் கூறியதால், எந்தப் பாணரைப் பார்த்தாலும் பொய்யர்போல் தோற்றுவதற்கு கெண்டைமீன் செயல் உவமை யாகிறது இது ஓர் உள்ளுறை உவமை. இதனை ஓர் உலகியல் எனலாம். ஒரு குழுவில் ஒருவன் வஞ்சனை செய்தால், எல்லோர் மீதும் ஐயம் தோன்றுவது இயல்பு.

பழகப் பழகப் பால் புளிக்கலாம்!

கலந்து பழகப் பழகக் காதல் கசக்கலாமா?

‘அருளென்னும் அன்பின் குழவி’ என்பார் திருவள்ளுவர். அன்பு முதிர்ந்து வளர்ந்து அருளாக வேண்டும். காதல் ‘காமத்துக் காழில் கனியாக’ வேண்டும். ஆயினும் ஒரு தலைவன் தன் காதலை மறந்தான்; புறத்தொழுக்கத்தில் மூழ்கினான். ஒருநாள் திரும்ப வந்தான். தோழியிடம் ‘வாயில் வேண்டினான்’ (தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு கூறினான்.) தோழிக்குச் சினம் பொங்கியது. இனி உன் ஓட்டும் உறவும் வேண்ட வேண்டாம்; பேசாமல் எங்கள் தந்தை வீட்டிலேயே கொண்டுபோய் விட்டுவிடு.

கொடிய பாம்புகள் திரியும் வீதிகளையுடைய எங்கள் தெருவில் வந்து, எங்கள் துன்பத்தைப் போக்கிக் கூடிய நீ, இப்போது அங்கேயே கொண்டு போய் விட்டுவிடு!

- தோழியின் சீற்றம் தெறித்து விழுகிறது.

நீர்நீடு ஆடின கண்ணும் சிவக்கும்
ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும்
தணந்தனை யாயின் எம்இல் உய்த்துக் கொடுமோ
அந்தண் பொய்கை எந்தை எம்மூர்க்
கடும்பாம்பு வழங்கும் தெருவில்
நடுங்குநர் எவ்வம் களைந்த எம்மே (354)

முன்பு பலகாலம் வந்து பழகியவன், பின்பு தலைவியை வெறுக்கத் தொடங்கினான். “அழகிய பொய்கைகள் நிறைந்த எந்தையின், எம் ஊரிலே, கொடிய பாம்புகள் திரியும் தெருவில் அஞ்சாது வந்து, உனக்கு என்ன ஆகுமோ என நடுங்கிய எங்கள் துன்பத்தைக் களைந்து, தலைவியுடன் இன்புற்ற நீ, இப்பொழுது என் தலைவியைக் கைவிட எண்ணினால், எங்களை எம் தந்தை ஊரிலே, எம் வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுக!

ஏனெனில் உலக இயல்பு அதுதான். நீரில் நீண்ட நேரம் ஆடினால் கண் சிவக்கும்; தேனை மிகுதியாக உண்டால், அவ்வாறு உண்ட ஊரில் அதுபுரிக்கும். காதலும் அங்ஙனம் தெவிட்டுவதானால், வேறென் செய்வது?

(ஆர்தல் - நிரம்ப உண்ணுதல். தணத்தல் - பிரிதல், கைவிடுதல். இல் உய்த்துக் கொடுத்தல் - வீட்டிற் கொண்டுபோய்விடுதல். அஞர் - சுடுத்துன்பம்.)

சாதலை ஒருகாபநுகர்ச்சிப் பொருளாக மட்டும் கருதுபவர்கள் இழிந்தவர்களே. அவர்களிடம் ‘சமரசம்’ செய்து கொள்வதைவிட, அவர்களை முற்றிலும் துறப்பதே மேல்.

அன்பும் காதலும்

காதல் தனிஇன்பம் கனிவது. தாயன்பு, தந்தையின் ஆதரவு, பிள்ளைப் பாசம் எல்லாம் வேறு. காதலில் ஊடியும் கூடியும் உடலுக்கு இயற்கையான காமஇன்பம் நுகர்ந்து திளைப்பது வேறு. ஒரு தலைவன் பரத்தைமை ஒழுக்கமும் உடையவனாய்க் குடும்பத்திலும் அன்பு பாராட்டி வாழ்ந்து வந்தான். இதனால் தோழி, அவனுக்காகப் பரிந்துபேசினாள். அதற்குத் தலைவி, “நான் எதற்கு ஊடல் கொள்ளப் போகிறேன். அவர் நமக்கு தாயும் தந்தையும் போல அல்லவா இருக்கின்றார். உண்மையான, மனைவியிடம் காட்ட வேண்டிய காதலுணர்வு இல்லாத அவரிடம் நான் புலந்து என்ன ஆகப் போகிறது?” - இவ்வாறு குத்தலாக, நகைச்சுவைபட, ஒருநல்ல கணவனாக நடக்கவேண்டிய முறைப்படி நடவாதவனை அவள் கடிந்துபேசி, ‘இனி என் முன்னே அவர் பேச்சை எடுக்காதே’ என்று வாயில் மறுக்கின்றாள்.

நன்னலம் தொலைய நலம்மிகச் சாயும்

இன்னுயிர் கழியினும் உரையல், அவர்நமக்கு

அன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ?

புலவிஅஃது எவனோ அன்பிலங் கடையே

(93)

(நன்னலம்-இல்லற நன்மைகள். சாயும் - அழுகுகெட்டு. உரையல் - அவர் பேச்சை எடுக்காதே. அத்தன் - தந்தை. அன்பிலங்கடை - காதலனாக நடக்கும் அந்த அன்பு.) காதல் வயப்பட்டு வர்களிடம் ஊடலும் கூடலும் உண்டு. தாய் தந்தைபோல் நடப்பதையா ஒரு காதலி விரும்புவாள்?

உணர்ப்பு வயின் வாரா ஊடல்

ஊடுதல் தலைவியின் உரிமை பற்றியது. உணர்த்துதல் - அதைத் தவிர்க்குமாறு தலைவன் வேண்டுகல். அவ்வாறு அவன் மன்னிப்புக் கேட்பான்போல, கெஞ்சிக்கேட்டும் அவள் ஊடலைக் கைவிடா விட்டால், தலைவனது மனம் வருந்தும்.

அவ்வாறு ஒருதலைவி பிடிவாதமாகத் தலைவனை ஏற்க மறுத்தபோது, தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லி வருந்துகிறான்.

எவ்வி இழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்று
இனைமதி வாழிய நெஞ்சே! மனைமரத்து
எல்லுறும் மௌவல் நாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரனோ நமக்கே? (19)

(எவ்வி-பாணரைப் போற்றிய வள்ளல். ஒருவர் இறந்தால் பூச் சூடாது தம் கையறுநிலையை வெளிப்படுத்துவர். மனை மரத்து மௌவல்-வீட்டிலுள்ள மரத்தில் படரும் முல்லை. எல்லுறும்மௌவல்- மாலையில் மலரும்முல்லை. யாரனோ-அவள் யாரோ, நாம் யாரோ?)

“எவ்வளவு கெஞ்சியும் ஊடல்தீர மறுக்கின்றாள். வீட்டுத் தோட்டத்து மரத்தில் படர்ந்த, கொடியில் மலரும் முல்லைப்பூ மணக்கும், அடர்ந்த கூந்தலையுடைய நம் தலைவிக்கும் நமக்கும் இனி என்ன உறவு? அவள் யாரோ, நாம் யாரோ? எவ்வி என்ற வள்ளலை இழந்த பாணர்களின் பூச்சூடாது பொலிவிழந்துபோன வறிய தலைபோல, நெஞ்சே! நீயும் பொலிவற்று வருந்துவாயாக!”

தலைவன் ‘பிரியேன் பிரியின் உயிர்திரியேன்’ என்று சூள் உரைப்பதும், பிரிவை முன்கூட்டி அறிவித்து, ஆறுதலடையுமாறு மறைமுகமாகக் கூறுவதேயாம். வறுமையாழ்ப் பாணர், பூவில் வறுந்தலை, மனைமரத்துமௌவல், எல்லுறும்மௌவல், பல்லிருங் கூந்தல் - தொடர்களைத் தொடுத்த மலைபோல்வது சங்கப் பாடல் என்பதனை, இப்பாடலிலும் காணலாம்.

தலைவியின் சீற்றம்

காமஇன்பநுகர்வுபற்றிய அதன் தொடர்பானவற்றையும், மிகநுட்பமாக, உள்ளார்ந்த பட்டறிவு உணர்வோடு அகத்திணைப் பாடல்கள் புணையாட்டுண்டுள்ளன. மாந்தரினம் அத்துணைப் பக்குவப் பட்டிருந்தால் இயலாது எனக் கருதக்கூடிய அக்காலத்தே, மிகப்

பக்குவப்பட்ட மனநிலைகளை, மிகச் சரியான நிலையில், பொருத்தமான கோணத்தில் படம்பிடித்துள்ளமை வியப்பைத் தருகிறது.

மிகுந்த ஒழுக்கக் கேடுகளுக்கு இடம் தருவது இது. துறவு வேடத்தில் ஊரை மேய்க்கும் 'சாமியார்கள்' இன்று எத்தனை பேர்? நித்தியமும் ஆனந்தமயமாக இருக்கும் ஒரு சாமியார் உறங்கும்போது அவர் ஆன்மா மேலுலகம்போய், விழிக்கும்போது திரும்ப வருகிறதாம். அவர் மூன்றுமுறை தொட்டால், வந்த நோய் போய்விடுகிறதாம். அவரை நம்பி நோய்வாய்ப்பட்ட இளம் பெண்களை மருத்துவமனைக்குக் கூட்டிபோகாமல், மடத்துக்குக் கூட்டிபோய்த் தொடர்ச் சொல்லித் தந்தையும் கணவனும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருமுறை தொடுவதற்கு ஏழாயிரம் உருவா காணிக்கையாம்.

இக் குப்பை கூளங்களிடையே, ஒருவருக்கு ஒருவர் உள்ளன்போடு, உறுதியோடு, சிறிதும் மனப் பிறழ்ச்சியோ தடுமாற்றமோ இன்றி வாழும் நல்ல இணையர்கள், குடும்பங்களும் மிகுதியாக உள்ளன.

இந்நிலையில் திரைக்கதைஞர் முதல் படைப்புக்கலை தொடர்பான பெரும்பான்மையோரும், ஊடகங்கள் வைத்து இராகு கேது சனி சூரியன் சந்திரன் இந்திரன் எனத் தனியார் தொலைக்காட்சிகள் நடத்துவோரும் தமிழ் மொழியையும் மக்களின் பண்பாட்டையும் ஒவ்வொரு கணமும் சிதைத்துச் சீரழித்து வருகிறார்கள்.

பணம் குவிக்கவேண்டுமென்று எந்த நிலைக்கும் போகும் இத் தீயவர்கள் சாகும்போது, இவர்கள் இத்தீய வழியில் தேடும் பணம் கூடவே போகப் போவதில்லை. முதலில் அரைகுறை உடையுடன், மார்பு குலுங்க வலிப்புநடனம் ஆடுபவர்களையும் அதை நடத்துபவர்களையும் வெட்கமின்றி அதை இரசித்துப் பார்ப்பவர்களையும் தண்டிக்க வேண்டும்; அல்லது அவர்களாகவே கவிழ்ந்து, செய்த தீவினைகளின் பயனை அனுபவிக்க வேண்டும்.

சங்ககாலத்தும் அத்தனை தீமைகளும் இருக்கவே செய்தன. அன்று மானிட மன்பதை சிறிது. அதன்நிலை வேறு. இன்று மக்கள்தொகை ஆயிரம் மடங்கு கூடுதல்; அதனால் தீமைகளும் ஆயிரம் மடங்கு கூடுகின்றன.

சங்கப்புலவர்கள் இவற்றை நெறிப்படுத்த முயன்ற முயற்சியின் விளைவே அவர்களின் இலக்கியப் படைப்புக்கள். அவர்கள் கால மக்கள் மன்னாயம் ஒருபுறம் இழுக்க, அவர்கள் மறுபுறம் நல்வழிக்கு அதை இழுக்க முயன்ற கயிறு இழுப்புப் போட்டியையே நாம் சங்க அகப் பாடல்களில் காண்கின்றோம்.

ஒரு தலைவன் பிரிந்து போனவன் உரியநாள் வந்தும் திரும்பவில்லை. சொன்ன சொல்தவறிய அவன்மீது அவளுக்குச் சீற்றம் பொங்கியது. தோழியிடம் தன் ஆத்திரத்தைக் கொட்டித் தீர்க்கின்றாள்.

விடர்முகை அடுக்கத்து விறல்கெழு குலிக்குக்

கடனும் பூணாம்; கைந்நூல் யாவாம்;

புள்ளும் ஓராம்; விரிச்சியும் நிலலாம்;

உள்ளலும் உள்ளாம் அன்றே தோழி!

உயிர்க்கு உயிர் அன்ன ராகலின் தம்இன்று

இமைப்புவரை அமையா நம்வயின்

மறந்து ஆண்டு அமைதல் வல்லியோர் மாட்டே (218)

காதலர் உயிர்க்குயிராக விளங்கியவர். அதனால் அவரின்றி ஓர் இமைப்பொழுதுகூட, நாம் வாழமாட்டோம் என்பது அவருக்குத் தெரியும். இருந்தும் நம்மைப்பற்றி எதுவுமே நினையாது, மறந்து, தாம் போன இடத்திலே அமைதியாகப் பொருந்தி வாழும் அளவு வன்மை மிக்க நெஞ்சுடைய அவரை நாம் மட்டும் ஏன் நினைக்க வேண்டும்? அவர் விரைவில் பொருள்தேடி வரவேண்டும் என்று செய்யும் நோன்புகளை, நாம் ஏன் தொடர்ந்து செய்யவேண்டும்? அதனால் பிளவுற்ற குகைகளையுடைய மலையடுக்கத்தில் உறையும் கொற்றவைக்கு, பலிக் கடன்களை இனிச் செய்யோம். கையில் நோன்புக்காகக் கட்டும் காப்புநூலையும்/கட்டோம்; நிமித்தம்

பற்றியும் ஆராயோம்; நற்சொல் கேட்கவும் காத்து நில்லோம். இனி அவரை நினைக்கவும் மாட்டோம்!

இத்தனையும் சொன்னாலும் காதலர் திரும்பும்வரை மனைவியர் இத்தனை நோன்புகளையும் செய்வர் என்பதே கருத்து. சூலப்படையை உடையவள் சூலி, கொற்றவை. விறல் - வெற்றிதருபவள். இன்று ஐயர் கையில் காப்புக்கட்டித் திருமணம் முதலான சடங்குகளில், நடத்துவன தமிழர் மரபே. அவர் வந்து அங்கே அமர்ந்துகொண்டு, சமஸ்கிருதம் ஓதியது காணிக்கை பெறுதற்பொருட்டே. புள்-இன்று 'சகுனம்' என்பர். விரிச்சி- இன்று அசரீரி எனப் பழக்கிவிட்டனர். தமிழர்களுக்கு இவற்றிலெல்லாம் அன்றும் இன்றும் நம்பிக்கை மிகுதி. 'அமைதல்' என்பது ஒரு மரபுத்தொடராக வழங்கியிருக்கிறது. ஒருவரோடு ஒருவர் மனம் பொருந்தி, இன்பம் துய்த்தலை அது குறித்துளது. இன்றும் 'வீடு பார்த்தீர்களே, என்ன ஆயிற்று?' என்றால், 'ஒன்றும் நல்லதாக அமையவில்லை' என்பர். அதாவது பொருத்தமுற அமையவில்லை என்பது கருத்து.

காமஇன்ப இயல்பு

ஆசையை நுகர்ந்து பிறகு அதிலிருந்து விடுபட வேண்டும். ஆசையே இல்லை என்பது நடிப்பாக மாறக்கூடும். தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டே, பெண்ணாசை, பொன்னாசை, மண்ணாசை எல்லாம் கூடா என்ற கோட்பாடு முகிழ்க்கவில்லை. இவை மிக அளவாக, நெறிப்பட நுகரப்பட வேண்டும். உடலின் இயல்பு, மனத்தின் இயல்பு, இவை உலக இயற்கை சார்ந்தன. இயற்கையை அழிப்பதும் பகைப்பதும் பயன்தரா. பசி என்பது எவ்வாறு இயற்கை சார்ந்ததோ, அதுபோன்றனவே பிறவும். தொல்காப்பியர் இல்லற வாழ்வின் முடிந்த பயனைக் கூறவந்தவர், 'காமம் சான்ற கடைக் கோட்காலை' (1138) என்ற உலக இன்பங்களை நுகர்ந்து தீர்ந்த, குறிப்பிட்ட அகவையை எட்டிவிட்ட இறுதிக் காலத்தே, அறம்செய்து, பொதுநலம் பேணி வாழவேண்டும் என்றார்.

பொருள்தேடப் போகலாம் என்று விரும்பிய தலைவன், தன் துணையைப் பிரியவேண்டுமே என முதலில் தயங்குவான். எங்ஙனமாயினும் பொருள்தேடி வரின் அல்லது இல்லறக் கடமைகளை ஆற்ற முடியாதே என்ற கவலை ஒருபுறம் தோன்றும். அச் சமயங்களில் அவன் தன் நெஞ்சுடன் பேசி, ஒரு தீர்வுகாண முயல்வான். இங்கே ஒரு தலைவன் தன் நெஞ்சிற்கு, அவளுடன் கூடிவாழும் நுட்பமான அக் காமஇன்ப நுகர்ச்சி பற்றிக் கூறிப் பிரிவைத் தவிர்க்க அல்லது சிலகாலம் கடத்த விழைந்து பேசுகின்றான்.

மன்னுயிர் அறியாத் துன்னரும் பொதியில்
சூருடை அடுக்கத்து ஆரம் கடுப்ப
வேனி லானே தண்ணியள்; பனியே
வாங்குகதிர் தொகுப்பக் கூம்பி ஐயென
அலங்குவெயிற் பொதிந்த தாமரை
உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம் மையனே (376)

“நிலைபெற்ற உயிர்கள் - குறிப்பாக மக்கள் உட்சென்று அறியாத நெருங்குதற்கரிய காட்டார்ந்த பொதியமலை. அதில் ‘சூர்’ எனும் தெய்வம் உறையும் மலையடுக்கத்தில் உள்ள சந்தனமரம் மிகுந்த குளிர்ச்சி தருவது. அதனைப்போல என் காதலி வேனிற் காலமாகிய வெப்பம் மிக்க பருவத்தில், தழுவிக் கொள்ளுங்கால் குளிர்ச்சிதரும் தண்மையுடையவள். பனிப்பருவத்திலோ, சூரியக் கதிரின் வெப்பத்தை உள்வாங்கி, பிறகு குவிந்து மூடி, விரைவாக, விளங்கும் அவ் வெயிலைப் பொதிந்துவைத்த, தாமரையின் உள்ளகம் எவ்வாறு சிறு வெம்மையுடையதாக விளங்குமோ அதுபோலத் தழுவிக் கொள்ளுங்கால் சிறிதளவான வெம்மையைத் தருபவள் இவள்.” இவளை எவ்வாறு பிரிந்து பொருள்தேடச் செல்வது என்பது குறிப்பு. இருவரும் விழைந்து ஆரத் தழுவிக் கொள்ளுங்கால், வெயில் காலத்தில் குளிர்ச்சியையும் குளிர் காலத்தில் வெம்மையையும் தருபவள் எனக் கூறுகின்றான்.

குளிர்ச்சியும் வெப்பமும் எந்த அளவு அமையும் என்பதற்குக் கூறியுள்ள உவமைகள் மிக நுட்பமுடையன. வேனில் - கோடைக் காலம். பனி - குளிர்காலம். ஆரம் - சந்தனம். அலங்கு - விளங்கும்.

காதல் வாழ்க்கையில், உற்ற நண்பர்கள் உதவி பெரிது. இடர்கள் வருங்காலத்தில் வாய்திறந்து சொல்லி ஆறுதல் பெறவாவது ஒரு தோழி, தோழன் வேண்டும். தக்க கருத்துரை கூறவும் வழிகாட்டவும் கூடிய நண்பர்கள் கிடைத்துவிட்டால், அதுபோல் உற்ற துணை வேறு கிடையாது.

வழக்கறிஞர் ஒருவர் வழக்குத் தொடுப்பவர் சார்பாகப் பேசும்பொழுது, 'தாமே அவராகக் கொண்டு' பேசுவார். தோழியும் தன்னைத் தலைவி போலவே 'பாவித்துப்' பேசுவதாக வருவதால், அகப் பாடல்களில் எது தலைவி கூற்று, எது தோழி கூற்று என அறிவதில் தடுமாற்றம் உளது. மிக நுட்பமாக ஆராய்ந்து, அங்ஙனம் வேறுபாடறிவதற்கான, கூறுகள் கண்டறியப்பட வேண்டும்.

ஒரு தோழி தலைவியிடம் அவளை அவள் காதலனுக்கு மணம் முடிக்க ஏற்பாடாயிற்று என்ற நல்ல செய்தியைக் கூறுகிறாள். இந்த நல்ல முடிவு ஏற்படுமுன், இவர்கள் களவுக் காதல் பற்றி, ஊரார் பேசிய கிசகிசப்புக்களுக்கு, பழிப் பேச்சுக்களுக்கு அளவே இல்லையாம். அது தூக்கணங் குருவியின் கூடு, பல முடிச்சுக்களாகப் பின்னிப் பிணைந்தும் வளைந்தும் ஒரே குழப்பமாகக் கட்டப்பட்டிருப்பது போலப் பலவாறு பேசப்பட்டதாம். திருமணம் உறுதிப்பட்டதால், மயங்கிக் கிடந்த ஊர், இப்போது தெளிவுபட்டு, நம்முடன் ஒற்றுமைப்பட்டு விட்டது என்று கூறுகிறாள் தோழி.

எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி
ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக் கிளந்தபின்
மலைகெழு வெற்பன் தலைவந்து இரப்ப
நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே
முடங்கல் இறைய தூங்கணங் குரீஇ
நீடிரும் பெண்ணைத் தொடுத்த
கூடினும் மயங்கிய மையல் ஊரே

(374)

தோழி தலைவியிடம் தான் 'அறத்தொடு நின்றதால்' பெற்றோர் இசைந்து, திருமணம் நடக்க இருப்பதைக் கூறுகிறாள். "நம் தந்தையும் தாயும் நன்கு அறியும்படி அவர்களுக்கு விளக்கிச் சொல்லி, இதுவரை மறைத்து வைத்திருந்த செய்தியை வெளிப்படக் கூறினேன். அவ்வாறு கூறியபின், மலைகளையுடைய வெற்பனாம் தலைவன் நம் பெற்றோரிடம் வந்து பெண்கேட்டு நின்றான். அதனால் நல்லதைச் செய்யும் திருமணம் உறுதிப்பட்டது. முன்பு நம்மைக் களவுக்காலத்தில் அலர்தூற்றிப் பழித்துப் பேசிய ஊர், இன்று நம்முடன் ஒன்றுபட்டு அதுவும் மகிழலாயிற்று. எதுபோல என்றால் வளைந்த சிறகையுடைய தூக்கணங்குருவி, உயர்ந்த பனைமரத்தில் கட்டிய கூடு, எந்த ஆளவு பலவாறு பின்னிப் பிணைந்து கலந்து காணப்படுமோ அதுபோல மயக்க முற்றிருந்த ஊர், இப்போது நம்முடன் ஒன்றுபட்டது.

இப்படியும் அப்படியும் பேசி அலர்தூற்றும் ஊருக்கு, தூக்கணங் குருவிக் கூட்டை உவமை சொல்லியிருப்பது புதுமை தவமும் உவமையாகவுள்ளது (ஒளித்த செய்தி - களவுக்காதல். நன்றுபுரி கொள்கை - திருமணம் செய்யக் கருதும் நல்லெண்ணம். தலைவந்து இரப்ப - தலைவன் மிகப்பணிவாக வந்து பெண்கேட்டமை, தலைவியை உயர்த்திக் காட்டுகிறது. இறைய - சிறகையுடைய. பெண்ணை - பனை.)

அறிவுரை கூறும் திறன்மிகு தோழி

ஓர் ஆடவன் ஒருத்தியீது காதல்கொண்டு அவளின் அன்பைப் பெறும்வரை கெஞ்சுவான்; இரந்து நிற்பான்; சூள் உரைப்பான்; பணிவுடன் கனியக் கனியப் பேசுவான். அவளும் மனம் ஒன்றுபட்டுக் காதல்கொண்டு, அவனது 'மயக்கமுற்ற நிலை' கண்டு, தானும் மயங்கித் தன்னைத் தொட அனுமதிப்பாள். அவ்வாறு தொட்டு, இருவரும் கூடி மகிழ்ந்தபின் நிலைமை மாறும். அவன் தயங்கியதும் மயங்கியதும் இரந்து பின்னின்றது; போல் இவள் தயங்கி, மயங்கி, அஞ்சி, அலமருவாள். தன்னை அவன் கைவிட்டுவிடக் கூடாதே என்ற ஏக்கம் உண்டாகும்.

ஒரு பெண் இன்று ஆடவர்க்குச் சமமாகக் கல்விகற்று, மேன்மையுற்று, வருமானமும் தேடி, தன்காலில் நிற்குமளவு பெருமை பெற்று வருகிறாள். எனினும் ஓர் ஆடவனுக்கு அவனது உண்மையான காதலை அறியும்வரை அணுகவிடுதல் தவறு. ஓராண்டுக்கும் மேல் பழகியபின்புதான் 'இடம்' கொடுக்க வேண்டும்.

பின்னே வரும் வண்டிகள் படிக்கும்படி, ஒரு சரக்குந்துவின் பின்புறம், 'தொடர்ந்து வா, தொடாதே' என எழுதியிருந்தது. மகளிருக்கும் இது ஒரு நல்ல பாடம். ஒரு தலைவன் தன் காதலியை களவில் கூடிமகிழ்ந்து, பிறகு திருமண ஏற்பாட்டுக்காகப் பொருள்தேடச் செல்கிறான். அவன் பிரியும் நேரத்தில், தோழி அவனிடம் "விரைவில் பொருள்தேடி வந்து, முறைப்படி பெண் கேட்டு, பரிசம்போட்டுத் திருமணம் செய்துகொள். இனி அவள் வாழ்வதும் தாழ்வதும் உன் கையில் இருக்கின்றன. அடித்தாலும் அணைத்தாலும் இனி நீயே அவளுக்குத் துணை. அவள் துயரைக் களைவார் இனிவேறு யாருமில்லை," எனப் பலவாறு அறிவுரை கூறி அனுப்புகின்றாள். இன்றும் அதே நிலைதான். ஆனால் வேறுவிதமாக அணுகவேண்டியிருக்கும்.

இன்றும் பெண்ணுக்குத் 'தற்காத்தல்' என்பது கூடுதல் தேவையே. விளக்கொளியில் விழும் விட்டிலாக ஆகி, பின்னர் விதியை நோவாமல், விழிப்பாக இருப்பதே மேல். முன்பு தோழி சொன்ன அறிவுரை இதுதான்:

நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமருள் திரள்வீ
நெய்தல் மாமலர்ப் பெய்த போல
ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப!
தாய்உடன்று அலைக்கும் காலையும் வாய்விட்டு
'அன்னாய்' என்னும் குழவி போல
இன்னா செயினும் இனிதுதலை யளிப்பினும்
நின்வரைப் பினள்என் தோழி!
தன்னுறு விழுமம் களைஞரோ இலளே (397)

அரும்பு முதிர்ந்த, புலிநகக் கொன்றையின் மீன் முட்டைபோல் திரண்டு உருண்ட பூக்கள், கீழே நீர்நிலையில் உள்ள நெய்தலது பெரிய மலர்களின்மீது, மேலேயிருந்து கொட்டுவதுபோல, ஊதைக் காற்று வீசித்தூற்றும் வலிய கடற்கரைத் தலைவ! தாய் சினமுற்று அடிக்கும் போதும் குழந்தை வாய்விட்டு 'அம்மா' என்றே அழும். அக் குழந்தைபோல, இன்னாதது செய்யினும் இனிது செய்யினும் இனி, எந்தோழி உன் எல்லைக்குட்பட்டவளே. அவளுக்கு ஏதும் துன்பம் நேரினும் அதனைக் களைவார் உன்னையன்றி வேறு எவருமில்.

ஞாழலின் சின்னஞ்சிறிய பூக்களை, கீழே வாய்திறந்திருக்கும் நெய்தலின் பெரிய பூக்களில், ஊதைக் காற்று வீசி உதிர்ப்பது, யாரோ அப்பூக்களை மேலேயிருந்து கொட்டுவதுபோல இருக்கிறதாம். நல்ல கற்பனை வளமுள்ள சொற்சித்திரம் இது. 'தாய் அடித்தாலும் அம்மா என்று அவளையே கூப்பிட்டு அழைக்கும் குழந்தை', என்பது அரிய உவமை.

பெருமாள் திருமொழியில், திருமாலைப் பணிந்து பரவும் பொழுது, 'அரி சினத்தால் ஈன்றதாய் அகற்றியினும் மற்றவள்தன், அருள் நினைந்தே அழுங்குழவி அதுவேபோன்று இருந்தேனே' என வருவது, சங்கஇலக்கியச் செல்வாக்கின் தொடர்ச்சி எனலாம்.

ஏமாற்றும் காதலனை இடித்துரைப்பார் யார்?

தலைவன் காதில் விழும்படி தலைவி தோழியிடம் தன் காதலன் தன்னை ஏமாற்ற நினைப்பதைக் கடிந்து கூறுகிறாள். தலைவிக்கு இப்போது வேறுஇடத்தில் திருமணம் பேசுகிறார்கள்; அது தெரிந்தும் பாராமுகமாக இருக்கும் தலைவனைப் பற்றி வருந்திக் கூறுகிறாள், தலைவி.

எறிசுறாக் கலித்த இலங்குநீர்ப் பரப்பின்
நறுவீ ஞாழலொடு புன்னை தாஅய்
வெறிஅயர் களத்தினின் தோன்றும் துறைவன்
குறியா னாயினும் குறிப்பினும் பிறிதொன்று

அறியாற்கு உரைப்பலோ யானே? எய்த்தஇப்
பணைஎழில் மென்தோள் அணைஇய அந்நாள்
பிழையா வஞ்சினம் செய்த

கள்வனும் கடவனும் புணைவனும் தானே (318)

தாக்கவல்ல சுறாமீன்கள் மிக்குள்ள விளங்கும் கடல்நீர்ப் பரப்பின்
துறையில் நறுமணமுள்ள ஞாழற் பூக்களும் புன்னைப் பூக்களும்
உதிர்ந்து, பரவிக்கிடக்கின்ற சாட்சி, வெறியாட்டெடுக்கிற களம்போல
இருக்கிறது. அத் துறைவன் என்னை மணம் செய்யக் கருதினும்
கருதா விடினும், பிறிதொரு நிகழ்வு நடப்பதை (அதாவது வேறு
சிலர் மணம்பேச வருவதை) அறியமாட்டானா? அதை யான்
சொல்லியா தெரியவேண்டும்? இன்று மெலிந்துபோன, திரண்டுருண்ட
மூங்கில்போலும் எனது மெல்லிய தோள்களைத் தழுவிக்கொண்ட,
அக்காலத்தில், 'நான் கை விடேன்' என்று தவறவே மாட்டாத
வஞ்சினம் கூறிய கள்வனும் அதனைத் தீரக் கேட்டு ஆராய்ந்து
தீர்ப்புக் கூறவேண்டியவனும் அதற்குச் சான்றுகூற வேண்டியவனும்
அவன் ஒருவனே! அவனே தவறின் என் செய்வேன்?

(கலித்த - மிகுதியாக உள்ள. கள்வன் (குற்றவாளி), கடவன்
(ஆராயும் - விசாரிக்கும் நீதிபதி), புணைவன் - சான்று கூற
வேண்டியவன். அக்கால வழக்காடுமுறை இதனால் விளங்குகிறது.)

தலைவியின் தளரா நம்பிக்கை

வண்டுபடத் ததைந்த கொடிஇணர் இடையிடுபு
பொன்செய் புணைஇழை கட்டிய மகளிர்
கதுப்பில் தோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்
கானம் கார்எனக் கூறினும்

யானோ தேறேன் அவர் பொய்வழங் கலரே (21)

அவர் வாராததால் இது கார்காலமாக இருக்க முடியாது. கானமே
பூத்துக் குலுங்கி, இது கார்காலமே என்று கூறினாலும் யான்
நம்பமாட்டேன் என்று கூறுகிறாள் தலைவி. இவற்றில் புலவர்களின்
கற்பனைவளமும் கலந்திருப்பினும், ஒருவர்மீது ஒருவர் வைத்திருந்த
- அல்லது வைக்கவேண்டிய நம்பிக்கையை இவை காட்டுகின்றன.

செவ்விலக்கியக் களப் பயிற்சித் தொடர்
Training in Classical Thamizh Literature

சான்றிதழ் வகுப்பு
Certificate Course

மாண்புமிகு 'கலைஞர்' அவர்களின் அரிய
முயற்சியால், இந்திய நடுவணரசு நம்
அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மொழியை
செவ்வியற் **வசம்வமாழி**

Classical Language

என, திருவள்ளுவராண்டு ௨௦௩௬ (12.10.2004)
அன்று அறிவித்தது.

- ☆ இது தமிழுக்கு வாய்த்துள்ள - சோழப்பேரரசுக் காலத்துக்கு அடுத்த -
இரண்டாம் மறுமலர்ச்சிக் காலம்.
- ☆ இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தமிழராகப் பிறந்த
ஒவ்வொருவரும், தமிழ்ச் செவ்விலக்கிய அறிமுகம் பெற
வேண்டும்.
- ☆ மிக எளிய இனிய புதிய முறையில், தமிழண்ணல் எழுதும் சிறு
நூல்கள், முதற்கண் பயிற்சிக்கள அறிமுக நூல்களாகும்.
- ☆ இது இருமொழிப் பயிற்சியாக (தமிழ், ஆங்கிலம்) வளரும்.
ஆர்வமுடைய மையங்கள் அனைத்திலும் நடத்தப்பெறும்.
உலகளாவிய நிலையில் அஞ்சல்வழி, கணினி வழிகளிலும்
கற்பிக்கப்பெறும்.

தொடர்பு கொள்க

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
கற்பகம் பல்கலைக் கழகம்
கோயம்புத்தூர் 641 021

தமிழண்ணல்
ஏரகம், சதாசிவநகர்
முதன்மைச் சாலை
மதுரை 625 020